

JOSIP BARBIČ:

Grad in hiša.

Basen.

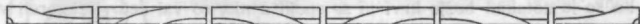
rad se je dvigal na holmu in je prezirno gledal v dolino, kjer je stala preprosta hiša. V gradu je prebivala megočna gospoda, v hiši pa so stanovali kmetiški ljudje. Grajski so živeli ob tem, kar je bilo zakladov in bogastva v ponosnem poslopju, ljudje v hiši pa so se preživljali ob delu svojih rok.

»Kaj boš ti, raztrgana bajta!« je grad oholo klical hiši. »Saj ne zaslužiš niti imena človeškega bivališča! Poglej mene in moje veličastvo in moj sijaj! Pojdi mi spoti, da ne vidim tvojega beraštva!«

Hiša, važena skromnosti, je molčala in si je mislila, da poje vsak ptič s svojim kljunom — kakor pač ve in zna.

Bežala so leta. Prišli so drugačni časi in drugačne zahteve. Grad je porabil, kar je imel nakupičenega v svojih shrambah in zakladnicah. Njegovi stanovalci so se izselili in pomrli. Zidovje je začelo razpadati in se rušiti. Grad je razvalina, ki zapuščena sameva na holmu. Le sove, netopirji in kače domujejo tam.

V hiši pa je rod za rodom delal in se trudil in živel časom in razmeram primerno. Popravljal in čuval je svoj ljubi dom, kakor so zahtevale potrebe in dopuščala sredstva. Zadovoljni, veseli ljudje prebivajo pod prijazno domačo streho. Plodno polje se širi okrog, sadno drevje cvete in zori leto za letom. Tožno se ozirajo razvaline na hišo, ki stoji na trdnem temelju in se dviga v blaginji...

Moj pokoj.

*Od jutra do večera
noči se veselim,
ko na ležišču svojem
sladak pokoj dobim.*

*Ko truden ves v molitvi
si iščem pomoči,
se zdi mi, da pri mojem
ležišču Jezus bdi.*

*Kako bo, bratje moji,
takrat šele lepó,
ko k večnemu počitku
zapre se mi oko!...*

Janko Leban.

